

MANDACIK (1) *sb m*

I sg m(a)nd(a)ciki(e)m.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „mandat” ‘rozkaz lub zezwolenie’; tu pogard.: Zaty m Sochaczewski [...] przeniąwszy mi niektóre służy wiachał w Starostwo niemaiąc zadnego prawa od Krola snadź iedno z Mandacikiem od Podkanclerzego. ActReg 162.

AL